

Sentencja

Artykuł 2 lit. f) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin w związku z art. 10 ust. 3 lit. a) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że jako „osobę nieletnią [małoletnią]” w rozumieniu tego przepisu należy zakwalifikować obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który nie ukończył 18 lat w dniu wjazdu na terytorium państwa członkowskiego i w dniu złożenia przez niego wniosku o udzielenie azylu w tym państwie, lecz który w toku procedury azylowej osiągnął pełnoletność i otrzymał następnie status uchodźcy

(¹) Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eirinodikeio Lerou Leros – Grecja) – postępowanie wszczęte przez Alessandra Saponara, Kalliopi-Chloi Xylinę

(Sprawa C-565/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Jurysdykcja państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o wyrażenie przez sąd zgody na zrzeczenie się spadku w imieniu małoletniego dziecka — Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Prorogacja jurysdykcji — Artykuł 12 ust. 3 lit. b) — Uznanie jurysdykcji — Przesłanki]

(2018/C 200/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eirinodikeio Lerou Leros

Strony w postępowaniu głównym

Alessandro Saponaro, Kalliopi-Chloi Xylina

Sentencja

W sytuacji takiej jak leżąca u podstawy sporu w postępowaniu głównym, w której rodzice małoletniego dziecka, mający wraz z dzieckiem miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim, złożyli w imieniu owego dziecka przed sądem innego państwa członkowskiego wniosek o wyrażenie przez ten sąd zgody na zrzeczenie się przez owo dziecko spadku, art. 12 ust. 3 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, należy interpretować w ten sposób, że:

- wniosek złożony przez rodziców dziecka wspólnie przed wybranym przez nich sądem stanowi jednoznaczne uznanie przez nich tej jurysdykcji;
- prokurator, mający z mocy prawa krajowego status strony w przedmiotowym postępowaniu, jest stroną postępowania w rozumieniu art. 12 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 2201/2003. Jego sprzeciw wobec dokonanego przez rodziców dziecka wyboru jurysdykcji po dacie wszczęcia postępowania stanowi przeszkodę dla uznania, że wszystkie strony postępowania uznały prorogację jurysdykcji w tym momencie. Wobec braku takiego sprzeciwu zgoda takiej strony może być uważana za wyrażoną domyślnie, a wymóg jednoznacznego uznania jurysdykcji przez wszystkie strony postępowania w chwili wszczęcia postępowania może być uważany za spełniony;

— okoliczność, że miejsce zamieszkania zmarłego w chwili śmierci, jego majątek stanowiący przedmiot dziedziczenia oraz pasywa obciążające spadek były położone w państwie członkowskim, którego jurysdykcja została wybrana, pozwala – wobec braku elementów wskazujących na to, że prorogacja jurysdykcji mogłaby mieć negatywny wpływ na sytuację dziecka – uznać, że taka prorogacja jurysdykcji jest zgodna z dobrem dziecka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Firma Hans Bühler KG / Finanzamt de Graz-Stadt

(Sprawa C-580/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Miejsce wewnątrzwspólnotowego nabycia — Artykuł 42 — Wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów będących przedmiotem późniejszej dostawy — Artykuł 141 — Zwolnienie — Transakcja trójstronna — Środki upraszczające — Artykuł 265 — Korekta informacji podsumowującej]

(2018/C 200/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Hans Bühler KG

Strona przeciwna: Finanzamt de Graz-Stadt

Sentencja

- 1) Artykuł 141 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie przesłanka jest spełniona, gdy podatnik posiada siedzibę i jest zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej (VAT) w państwie członkowskim, z którego towary są wysyłane lub transportowane, ale w ramach danego wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów używa numeru identyfikacyjnego VAT nadanego w innym państwie członkowskim.
- 2) Artykuły 42 i 265 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, w związku z art. 263 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu przez organ podatkowy państwa członkowskiego art. 41 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, z tego tylko powodu, że w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia dokonanego do celów późniejszej dostawy na terytorium państwa członkowskiego określona w art. 265 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, informacja podsumowująca nie została złożona przez podatnika zidentyfikowanego do celów podatku od wartości dodanej (VAT) w tym państwie członkowskim we właściwym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 13.3.2017.